

Dosarul nr. 2ra-662/19

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani (jud. O.Cojocaru)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. A.Minciuna, V.Mihaila, V.Sîrbu)

ÎNCHEIERE

17 aprilie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Valeriu Doagă
Mariana Pitic
Tamara Chișca-Doneva

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Nicolae Mîșegrebov,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Nicolae Mîșegrebov împotriva Jannei Mannic cu privire la repararea prejudiciului material și moral,

împotriva deciziei din 26 septembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care au fost respinse apelurile declarate de Nicolae Mîșegrebov și de Janna Mannic și a fost menținută hotărârea din 3 noiembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani,

c o n s t a ț ă:

La 20 martie 2017, Nicolae Mîșegrebov a depus cerere de chemare în judecată împotriva Jannei Mannic cu privire la repararea prejudiciului material și moral.

În motivarea acțiunii, reclamantul a indicat că prin decizia irevocabilă din 27 martie 2014 a Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău s-a constatat că pârâta Janna Mannic a fost recunoscută culpabilă de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 152 alin. (1) Cod penal, provocându-i vătămare intenționată medie a integrității corporale, urmată de dereglarea sănătății și pierderea capacității de muncă, iar ca consecință i-a provocat acestuia prejudiciul material, deoarece din cauza fracturii produse la deget a fost nevoit să se adreseze la spital, unde a suportat cheltuieli în legătură cu procurarea medicamentelor în sumă de 2673,37 lei, examinare radiologică în sumă de 22 lei și tratament staționar în sumă totală de 1900 lei.

Din cauza fracturii cauzate, dânsul a fost privat de capacitatea de a munci, fiind constructor de profesie, iar valoarea prejudiciului material constituind suma de 620 dolari SUA și 2650 lei, ceea ce constituie venitul ratat, în legătură

cu imposibilitatea executării lucrărilor de construcție, în urma cărora urma a fi remunerat.

Nicolae Mîșegrebov a solicitat încasarea din contul pârâtei Janna Mannic în beneficiul său a prejudiciului cauzat în urma săvârșirii infracțiunii și anume: a sumei de 2673,37 lei cu titlu de cheltuieli în legătură cu procurarea medicamentelor, a sumei de 22 lei cu titlu de cheltuieli legate de examinarea radiologică, a sumei de 1900 lei cu titlu de cheltuieli legate de tratamentul staționar, a sumei de 620 dolari SUA cu titlu de venit nerealizat, precum și a cheltuielilor de asistență juridică suportate în procesul penal în sumă de 4000 lei și în sumă de 2500 lei suportate în prezentul litigiu și a prejudiciului moral manifestat printr-un stres continuu în sumă de 100 000 lei.

Prin hotărârea din 3 noiembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, cererea de chemare în judecată depusă de Nicolae Mîșegrebov a fost admisă parțial, fiind dispusă încasarea din contul pârâtei Janna Mannic în beneficiul lui Nicolae Mîșegrebov a prejudiciului material pentru procurarea medicamentelor în sumă de 2 673,37 lei, a sumei de 22 lei pentru examinare radiologică, a cheltuielilor de asistență juridică suportate în procesul penal în sumă de 4 000 lei, a prejudiciului moral în sumă de 2 000 lei și a taxei de stat în beneficiul statului în sumă de 300,86 lei, iar în total a sumei de 8 695,37 lei. În rest, cererea de chemare în judecată a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

Prin hotărârea suplimentară din 28 mai 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, s-a încasat din contul pârâtei Janna Mannic în beneficiul lui Nicolae Mîșegrebov a cheltuielilor pentru asistență juridică suportate în prezentul litigiu în sumă de 2000 lei.

Prin decizia din 26 septembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, au fost respinse apelurile declarate de Nicolae Mîșegrebov și de Janna Mannic și a fost menținută hotărârea din 3 noiembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani.

Pentru a hotărî astfel, instanțele de judecată au constatat că în baza deciziei definitive și irevocabilă din 27 martie 2014 a Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău, Janna Mannic a fost recunoscută vinovată de vătămarea corporală medie a lui Nicolae Mîșegrebov, provocându-i fractura în baza falangei medii a degetului, edem al țesuturilor moi, astfel încât temei al apariției răspunderii delictuale este fapta juridică de vătămare corporală medie a reclamantului.

În legătură cu fapta culpabilă comisă, Nicolae Mîșegrebov a pretins cauzarea prejudiciului material, constituit din cheltuieli pentru procurarea medicamentelor în sumă de 2 673,37 lei, examen radiologie în sumă de 22 lei și tratament staționar în sumă de 1 900 lei, motiv pentru care s-a ajuns la concluzia că între fapta prejudiciabilă comisă de către pârâtă și prejudiciul material constituit din cheltuielile pentru procurarea medicamentelor există legătură de cauzalitate, din care considerent s-a dispus încasarea din contul pârâtei în beneficiul reclamantului a sumei de 2 695 lei.

În partea ce ține de încasarea sumei de 1 900 lei, rezultată din tratamentul staționar, instanțele de judecată au relevat că asemenea cheltuieli nu și-au găsit confirmarea prin probe în cadrul examinării cauzei. Or, în condițiile art. 118 Cod de procedură civilă, Nicolae Mișegrebov nu a prezentat probe pertinente și concludente care ar demonstra faptul suportării cheltuielilor rezultate din tratamentul staționar, iar extrasul-trimitere nu atestă și suportarea efectivă a cărora cheltuieli, acesta confirmă aflarea în staționar, diagnosticul clinic și tratamentul urmat.

În privința solicitării lui Nicolae Mișegrebov privind încasarea venitului ratat în sumă de 620 dolari SUA și a sumei de 2650 lei, care rezultă din faptul că activând în funcție de constructor nu a putut să-și îndeplinească obligațiunile sale privind construcția unui șemineu și zugrăvirea și vopsirea pereților casei, acestea au fost respinse.

Or, în condițiile art. 118 Cod de procedură civilă, Nicolae Mișegrebov nu a prezentat probe pertinente și concludente, care ar demonstra faptul, că între fapta culpabilă comisă de către pârâtă și obligațiunile sale privind construcția unui șemineu și zugrăvirea și vopsirea pereților casei ar există vreo legătură de cauzalitate, confirmată prin încheierea vreunui contract, deviz de cheltuieli cu antreprenorul, iar simpla invocarea a acestui fapt, deopotrivă cu declarațiile martorului, audiat în instanța de fond, nu este suficient pentru antrenarea răspunderii și repararea prejudiciului ce ține de venitul ratat.

Cât privește quantumul prejudiciului moral, instanțele de judecată l-au apreciat conform criteriilor prevăzute de art. 1423 Cod civil, ținând cont de criteriului echității, care presupune că despăgubirile pentru prejudiciul moral trebuie să fie juste, raționale, echitabile, adică în așa fel trebuie stabilite încât să asigure efectiv o compensare suficientă și nicidecum exagerată a quantumului prejudiciului moral în sumă de 2000 lei.

Prin urmare, suma dispusă spre încasare este echitabilă suferințelor și constituie o satisfacere justă și nu este excesivă pentru pârâtă, ținută să o plătească și nici venit nejustificat pentru reclamant. În același timp, instanțele au menționat că suma de 100000 lei pretinsă de reclamant cu titlu de prejudiciu moral este exagerată, motiv din care nu poate fi satisfăcută integral.

Invocând ilegalitatea și netemeinicia deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, la 21 ianuarie 2019 Nicolae Mișegrebov le-a contestat cu recurs, solicitând admiterea acestuia, casarea parțială a actelor judecătorești ce constituie obiectul prezentului recurs în partea respingerii pretenției cu privire la încasarea venitului ratat și a admiterii parțiale a pretenției cu privire la repararea prejudiciului moral cu pronunțarea în aceste părți a unei hotărâri noi, de admitere integrală a acțiunii.

În motivarea recursului s-au indicat motivele de drept și de fapt invocate în cererea de chemare în judecată și în cererea de apel anexate la dosar, suplimentar invocându-se că instanțele de judecată în mod nejustificat au respins cerința privind încasarea venitului ratat în sumă de 620 dolari SUA și 2650 lei, menționând că lucrările de reparație nu au fost executate nu din cauza

reclamantului, însă pe motiv că s-a renunțat în general la acestea, fapt confirmat de martorul Svetlana Cicinova.

Instanțele ierarhic inferioare au interpretat eronat declarațiile martorului Svetlanei Cicinova, or ultima a confirmat că neexecutarea lucrărilor a fost generată anume din motivul că recurentul avea fractură, iar mâna era în gips și din acest considerent nu putea să lucreze. Renunțul la executarea lucrărilor a fost anume din cauza stării acestuia de sănătate care a durat mult timp, așa cum a indicat însăși martorul repectiv.

Astfel, recurentul nu a putut să-și execute lucrările în termenul indicat la pct. 3 din contract, adică în perioada de la 10 octombrie 2008 până la 10 decembrie 2008, care era important pentru beneficiar.

Cu referire la încasarea prejudiciului moral, instanțele de judecată în mod nejustificat au diminuat cuantumul acestuia și nu au luat în considerație impactul negativ, care au avut acțiunile pârâtei asupra stării sale de sănătate, psihice și emoționale, cu atât mai mult că cauza penală privind învinuirea Jannei Mannic s-a examinat un timp îndelungat.

Ca urmare, instanțele de judecată s-au eschivat de la exercitarea obligației impusă prin lege, de înfăptuire a actului de justiție, au examinat superficial circumstanțele cauzei, nu au intrat în esența litigiului și nu au apreciat toate circumstanțele și probele existente ale cauzei, pronunțând hotărâri neîntemeiate de admitere parțială a acțiunii (f.d.171-173).

În conformitate cu art. 434 Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la 26 septembrie 2018 (f.d.158), dar date care ar confirma recepționarea acesteia de către recurent la dosar lipsesc. Astfel, recursul declarat la 21 ianuarie 2019 (f.d.171) este în termen.

Examinând temeiurile recursului declarat de Nicolae Mișegrebov în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care

erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Nicolae Mișegrebov nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

În conformitate cu art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera inadmisibil recursul declarat de Nicolae Mîșegrebov.

În conformitate cu art. 270, 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursul declarat de Nicolae Mîșegrebov se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

judecătorii

Mariana Pitic

Tamara Chișca-Doneva